

oprindelig var fortroligt. Det var egentlig en tjenestebefaling fra ministeren til de embedsmænd, der skulle tale med ansøgere eller behandle ansøgere sager – det kunne i yderste led være en politibetjent, der i virkeligheden havde det som tjenestebefaling – og derfor var kontorcirkulæret forsynet med ministerens underskrift.

Mig bekendt er den sidste minister, der har underskrevet kontorcirkulæret, mig selv. Jeg siger mig bekendt, for jeg ved ikke, om justitsministeren har et kontorcirkulære af nyere dato. Men det er en tjenestebefaling fra ministeren til hans embedsmænd.

Jeg vil gerne sige til hr. Arne Melchior, at kontorcirkulæret ikke binder ministeren. Ministeren er lige præcis ikke bundet, fordi det er en vejledning fra et udvalg. Det er ikke en vejledning, som er fastsat af Folketinget. Det har ingen retsvirkning, at et udvalg giver en mening til kende over for en minister, for her har vi efter grundloven adskillelsen mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt. Og denne vejledning er ikke en lov og ikke et lovfæstet cirkulære, den er alene en tilkendegivelse.

Det er dog sagt, at hvis ministeren vælger ikke at følge tilkendegivelsen, bør han oplyse udvalget eller Folketinget om, at han har valgt en anden løsning. Men ministeren selv er fuldstændig fri i forhold til den måde, han laver sin lovforberedelse på, og det er præcis det, sagen drejer sig om: at man er frit stillet; og det er hvert eneste medlem af Folketinget også.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det kan altså ikke lykkes hr. Thor Pedersen at få tingene til at virke anderledes, end de de facto er.

Min fremstilling i min forrige korte bemærkning holder stik. Udvalget har så sent som i 1990 også med partiet Venstres medvirken udstukket nogle kriterier, og kontorcirkulæret – hvorfor det nu skal hedde sådan, ved jeg ikke, men det har jeg da ikke spor imod at det hedder – er i overensstemmelse med de kriterier, som udvalget har lagt. Det har Venstre kunnet være med til i generationer, i hvert fald i adskillige årtier.

Hr. Thor Pedersen sagde så yderligere, at ministeren har forpligtet sig til at give oplysning til udvalget, hvis han befaler, at cirkulæret skal fraviges, og det er jeg da sikker på at enhver justitsminister i dette land vil oplyse. Men selv hvis det ikke skulle være tilfældet, sagde jeg ud-

trykkelig, at udvalget efterfølgende, når det har modtaget loven til første behandling, har al anledning til at kontrollere, at de kriterier, som man selv har opstillet, er blevet fulgt af dem, der har skrevet loven.

Så gribende enkelt er det i det virkelige liv, og der er ikke noget at hidse sig op over eller andet at gøre end at komme tilbage til den udmærkede vej, som vi har kunnet følge i så mange år.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Den debat, vi har her, og den administration, der er af denne lov, foregår til dels på grundlag af det, man har kaldt kontorcirkulæret.

Et kontorcirkulære er udstedt af kontorchefen i kontoret, og det var den 2. februar 1990 en hr. Steffensen. I indledningen til dette cirkulære hedder det:

»Under forhandlingerne mellem Folketingets Indfødsretsudvalg og Indenrigsministeriet«, der dengang mig bekendt var under hr. Thor Pedersen, »har man truffet følgende aftaler«.

De aftaler er så udmøntet i en cirkulærebestemmelse, som er underskrevet af hr. Thor Pedersen den 6. februar 1992, om dansk indfødsret ved naturalisation. Og det er de regler, vi i al beskedenhed har tilladt os at følge i Justitsministeriet ved udarbejdelsen af dette lovforslag, de regler, man har aftalt Folketingets partier imellem.

Derfor synes jeg, at det er stærk tobak, når fru Grønver bebrejder embedsmændene i ministeriet, at de har fulgt de regler, der er blevet aftalt mellem udvalget og ministeriet, og som de har fået besked på at følge. Jeg synes ikke, man kan bebrejde ministeriets embedsmænd, at de følger en aftale, indtil de får besked om, at der er indgået en ny aftale, eller at der ikke eksisterer nogen aftale længere.

Det, der, så vidt jeg kan vurdere det, er sket, er, at Venstre har ændret holdning og har lagt sig helt ud i højresiden sammen med Fremskridtspartiet. Vi ser nu Venstres endelige placering i dansk politik helt ude til højre, og det er her sandsynliggjort ved, at det er fru Inge Dahl-Sørensens holdning, man har adopteret i Venstre. Det må Folketinget selvfølgelig bare tage til efterretning. Men det er ikke nogen baggrund for at bebrejde embedsmændene det arbejde, de har udført.

Alligevel kommer Venstre med nogle bemærkninger i betækningsbidraget, som jeg vil knytte nogle bemærkninger til.

Det er ikke korrekt, at Justitsministeriet ikke